

vali jen pro případ a jako náhradu, že by hospodaření nechali a domek skutečně žalovanému předali. Nelze proto při otázce, jaká byla kupní cena, výměnek, k němuž jen mohlo ale nemusilo dojít, brát v úvahu a důsledně ústní smlouva není neplatna pro neurčitost ve příčině kupní ceny.

Čís. 2412.

Manželi nepřísluší proti svůdci manželky nárok na náhradu škody.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 1175/22.)

Žaloba manžela na náhradu škody proti svůdci manželky byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobní nárok je nárokem na náhradu škody z důvodu, že žalovaný svedl žalobcovu manželku a způsobil rozvrat jeho manželství. Obdoba §u 1330 obč. zák. svědčí tomu, že za porušení manželské cti cizoložstvím nepřísluší uraženému manželi nijaká náhrada na penězích, což plyne také nepřímo z §u 1328 obč. zák., podle kterého peněžitá náhrada za porušení pohlavní cti v š e o b e c n ě je vyloučena a jenom ve zvláštních případech tohoto ustanovení možná. Žalobní nárok o § 1328 obč. zák. opřítí nelze, poněvadž ten je výhradním nárokem ž e n i n ý m. Dle §u 1328 obč. zák. nahrazuje se pouze utrpěná škoda a ušlý zisk, nikoli však porušení pohlavní cti; odčinití je penězi dle tohoto ustanovení je vyloučeno. Vzhledem k tomu jest pro právní posouzení této rozepře zcela nerozhodno, zdali manželka žalobcova doznala žalobci, že udržuje se žalovaným důvěrný poměr, že žalobci slíbila, že od žalovaného upustí, že se žalovaný u obecního starosty vyjádřil, že bude musiti rozhodnouti soud, zda žalobcova bývalá choť musí opustiti jeho dvůr.

Čís. 2413.

Zaměstnanec může se vzdáti platně odměny za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 1193/22.)

Žalobkyně byla kontoiristkou žalované firmy a, byvši propuštěna, domáhala se na firmě služebních požitků za dobu výpovědní, jakož i odměny za práci přes osmihodinovou dobu pracovní. V tomto směru byla žaloba zamítnuta soudy všech tří stolic. Odvolací soud zdůraznil, že žalobkyně, nastupujíc službu, byla výslovně upozorněna na to, že za hodiny přes čas se zvláště neplatí, že s tím souhlasila, a že proto, i když ve služebních hodinách nemohla býti s prací hotova, nemá nároku na odměnu za práci přes čas.

Nejvyšší soud uvedl v

d ů v o d e c h:

Že by se zaměstnanec nemohl platně vzdáti odměny, za práci přes čas mu příslušející, nebo že by takové vzdání (§§ 1444, 861, 939 obč. zák.) bylo dle §u 879 obč. zák. smlouvou neplatnou (nicotnou), jelikož zákonem zakázanou a dobrým mravům se příčí, nedá se ze zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n. odvoditi. Nelze ani usuzovati, že by takové vzdání bylo dle §u 13 tohoto cit. zákona trestným. Došlo-li ku vzdání, jak odvolací soud správně doličil, způsobem v §u 863 obč. zák. uvedeným, zajisté k účinnosti vzdání jako smlouvy došlo i prostým vzetím na vědomí. Nebylo-li dbáno v závodě žalované firmy předpisu o osmihodinové práci, nemůže býti z toho s právním účinkem těženo v této rozepři.

Čís. 2414.

Dovolací řízení nelze přerušiti dle §u 191 c. ř. s.

Přerušeni řízení z tohoto důvodu je míněno jako zcela řídká výjimka.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 1284/22.)

Žaloba o zaplacení kupní ceny byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem mimo jiné z těchto důvodů: Pokud především brojí odvolání proti tomu, že návrh odvolateluv na přerušeni řízení byl zamítnut, nemůže se dodělati úspěchu; neboť, třebaž že posouzení soudu odvolacího podléhají i usnesení, jež byla učiněna před prohlášením rozsudku, nesmí se na druhé straně zase přehlédnouti, že z posouzení takového jsou vyloučena taková usnesení, jež po zákonu vůbec nelze bráti v odpor (§ 462 čís. 2 c. ř. s.) a že k usnesením, jímž nelze odporovati, patří i usnesení, kterým nebylo vyhověno návrhu na přerušeni řízení pro podezření z trestného činu (§ 192 odstavec druhý c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a odmítl návrh na přerušeni řízení. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Pokud dovolatel navrhuje, aby sporné řízení bylo dovolacím soudem až do výsledku konaného řízení trestního dle §u 191 c. ř. s. přerušeno, přehlíží, že přerušeni, které vůbec v opravném řízení jenom z nejnaléhavějších důvodů může býti nařízeno, v dovolacím řízení je vyloučeno, poněvadž dovolací soud je vázán skutkovými zjištěními odvolacího soudu. Je tedy v dovolacím řízení nepřipustno, a proto bylo návrh na přerušeni dovolacího řízení odmítnouti. Není vadou řízení, že odvolací soud, byť i rovněž u něho účinného návrhu na přerušeni řízení sice výslovně nezamítl, ale přece jen podle důvodů o něm rozhodl zamítavě, jmenovitě nemohl by v tomto případě nedopatření spatřován býti na prvním místě dle čís. 2 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací, poně-